

Ngô Song, Phan Vĩ Hành, Dương Tác Cửu, Trương Chi Nhất

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tụ Thanh

Vnthur quan.net, 2009.

Nhân vật

Kịch dài lịch sử

Tác giả: Ngô Song, Phan Vĩ Hành (chắp bút)

Dương Tác Cửu, Trương Chi Nhất

Người dịch: Cao Tụ Thanh

Ngàn thuở trung trinh ngàn thuở kính

Suốt đời tình tảo suốt đời lo

(Bài bi minh trên ngôi mộ chôn áo mũ của Khuất Nguyên)

vnthuquan.net,
2009.

Nói con người là một dạng pha trộn sức mạnh và sự mềm yếu, sáng suốt và tối tăm, nhỏ mọn và lớn lao hoàn toàn không phải chê trách con người mà là định nghĩa về con người.

(Diderot)

Nhân vật:

1. Khuất Nguyên: Thi nhân kiên trì lý tưởng, thà chết chứ không chịu khuất phục, nhân cách chói lọi.
2. Linh Tú: Thiếu nữ trung trinh, trí tuệ, trầm tĩnh.
3. Nam Hậu: Phụ nữ quý tộc nhu mì rộng rãi, một người mẹ ích kỷ.
4. Trương Nghi: Chính trị gia kiên trì mục đích, bất chấp thủ đoạn, đa mưu khéo nói.
5. Thành Thục: Người thành thật nhưng không trung kiên.
6. Hoài Vương: Nhà vua chí lớn lượng hẹp, vui giận thất thường.
7. Cận Thượng: Kẻ tiểu nhân nô lệ của quyền lực, giữ chức quan lớn.

8. Tử Lan: Kẻ giàu có khốn cùng, bậc vương tôn đáng thương.

9. Linh Tuệ: Người sống bị tuẫn táng.

Đám phu kéo thuyền, Ngư phủ, lễ quan, các nhà quyền quý, thị tòng, các quan đại thần, Lão phu nhân nhà Tăng hầu và người trong gia tộc, quân sĩ, nhân dân, Lý chính, cô gái bị tuẫn táng, bà già, trẻ em, đao phủ, thị vệ, vệ sĩ.

HÒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Cảnh 1

Thời gian: khoảng năm 268 trước Công nguyên.

Địa điểm: trước đê sông Trường Giang, ngoài thành Sính Đô

(Màn mở mây xám xịt dày đặc, nước sông cuộn cuộn mênh mông cả đất trời.

Trong tiếng tù vang thê lương, đám phu kéo thuyền ngược dòng, khoác dây trên vai nặng nhọc bước tới. Khuất Nguyên lui thối đi từ xa đến gần. Ông bơ phờ như kẻ mất hồn đi băng qua đám phu kéo thuyền, lúc thì ngáng đầu nhìn trời lúc thì cúi đầu thở dài, sau cùng ngã vật xuống đất ngất đi).

PHU GIÁP: Này, này tỉnh lại đi, tỉnh lại đi. Dem nước lại đây mau!

PHU ÁT (*Mang nước tới, rót vào miệng Khuất Nguyên, rầy lên mặt ông*)
Ông ta là ai vậy?

PHU GIÁP: Không biết.

PHU ÁT: Ông ta bị gì vậy?

PHU GIÁP: Ai mà biết được!

PHU ÁT: Mặc kệ ông ta chúng ta đi thôi...

PHU GIÁP (*Quát*) Cút đi! (*Vẫn tiếp tục cứu chữa cho Khuất Nguyên*) Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi nào...

(*Linh Tú, Thành Thực tìm kiếm gọi lớn "Tiên sinh", "Sư phụ" chạy tới nhìn thấy vội xúm vào đỡ KHUẤT NGUYỄN lên*).

LINH TÚ: Tiên sinh, tiên sinh!

THÀNH THỰC: Sư phụ ! Chị Linh Tú, sư phụ bị gì vậy?

(*KHUẤT NGUYỄN tỉnh lại*).

KHUẤT NGUYỄN: Ta làm sao thế này? Ồ bị ngã...

LINH TÚ (*Chỉ đám phu kéo thuyền*) Là các vị đại ca này cứu người đấy.

THÀNH THỰC: Sư phụ, chúng con tìm thầy ở nhà này giờ...

KHUẤT NGUYỄN (*Đứng lên*) Vị đại ca này cao danh quý tánh là gì?

PHU GIÁP: Cao danh quý tánh gì, chỉ là kéo thuyền thôi.

KHUẤT NGUYỄN: Anh lái thuyền... xin cảm tạ.

PHU GIÁP: Ông cô bảo trọng nhé, bọn tôi đi đây.

(*Đám phu kéo thuyền vào*)

LINH TÚ: Tiên sinh sao người không về nhà? Xảy ra chuyện gì rồi?

KHUẤT NGUYỄN (*Nói một mình*) Xảy ra chuyện gì rồi?... Vì sao? Vì sao?

THÀNH THỰC: Sư phụ, để chúng con đỡ thầy về nhà.

KHUẤT NGUYỄN: Về nhà à? *(Bật tiếng cười đau khổ)*.

(Linh Tú kinh ngạc nhìn KHUẤT NGUYỄN).

KHUẤT NGUYỄN *(Nói với Thành Thực)* Về đem bản thảo thơ của ta ra đây, chúng ta không có nhà nữa đâu.

THÀNH THỰC *(Vâng lời)* Vâng thưa sư phụ. *(Vào mau)*.

LINH TÚ: Tiên sinh, người...

KHUẤT NGUYỄN *(Ngâm thơ Ly tao)*:

Bôn tẩu hô hào vì nước chừ,

Tự mình lại mắc tai họa

Chỉ trời cao xin chứng cho chừ,

Khen chê quyết không đổi dạ.

Linh Tú ngơ ngẩn không hiểu ? Linh Tú...

LINH TÚ: Tiên sinh người đừng nói gì nữa cả, tôi hiểu.

KHUẤT NGUYỄN: Ngươi hiểu à?

LINH TÚ: Tiên sinh, chúng ta sẽ đi đâu?

KHUẤT NGUYỄN: Theo gió cuổi mây, giẫm lên vết chân Nghiêu Thuấn trước, tới lui tìm kiếm trong thiên hạ, thế nào cũng có chỗ cho chúng ta dung thân.

LINH TÚ: Có thể tìm được một nơi như thế sao?

KHUẤT NGUYỄN: Đường mịt mờ mà xa xăm chừ, ta sẽ tìm khắp trên dưới...

NGƯ PHỦ (Cười lớn ngâm nga)

Nước sông Thương Lang trong,

Thì ta dùng giặt khăn.

Nước sông Thương Lang đục,

Thì ta dùng rửa chân.

(Cười nhìn KHUẤT NGUYÊN hát rồi vào).

KHUẤT NGUYÊN: Y hát gì thế?

LINH TUỆ: Y hát về chuyện đời.

KHUẤT NGUYÊN: Không, y cười ta, y cười ta không phân biệt được đục trong.

LINH TÚ: Không đâu tiên sinh...

KHUẤT NGUYÊN: Khoan đã để ta nghĩ lại, để ta nghĩ lại. Chẳng lẽ là mười ngày trước đúng là ta không nên cứu Linh Tuệ à?

LINH TÚ: Tiên sinh *(Không nữa nói)*.

KHUẤT NGUYÊN: Người nói đi! chẳng lẽ đúng là ta sai sao?

LINH TÚ: Tôi đã nói rồi... người không sai mà.

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Cảnh 2

Thời gian: 10 ngày trước cảnh 1.

Địa điểm: đường lớn trước phủ Tả đô.

(Tiếng nhạc âm ỉ, trong tiếng khóc của đám đông, ánh đèn sáng dần. Thành Thục và Linh Tú ra mau)

THÀNH THỤC: Chị Linh Tú, chị nhìn kia, bên kia là một đám ma... Ủa sao bên này cũng là một đám ma? Chị Linh Tú, sao chị khóc?

LINH TÚ: Chẳng lẽ người không nhận ra sao? Đó là tuần táng đấy!

THÀNH THỤC: Đây chính là dùng người sống tuần táng?

(Hai nhóm người họp lại từ từ ra tới giữa sân khấu, chiếc kiệu cưới dừng lại. Linh Tú, Thành Thục vào mau).

LỄ QUAN (*Xướng lớn*) Hành lễ, một lạy, hai lạy, ba lạy, khởi quan.

(Thành Thục, Linh Tú xông ra).

THÀNH THỤC: Chờ một chút, các người chờ một chút...

(Khuất Nguyên ra mau).

KHUẤT NGUYÊN: Đình chỉ ngay việc tuần táng vô nhân đạo này!

(Mọi người dừng lại).

KHUẤT NGUYÊN (*Đi về phía kiệu cưới nói với cô gái tuần táng*) Bước ra đi con gái, chẳng lẽ người muốn dâng hiến tuổi thanh xuân cho Tăng hầu? Chẳng lẽ người say mê lãng mộ hào hoa?

(Cô gái tuần táng không biết làm sao, hoảng sợ lắc đầu).

KHUẤT NGUYỄN: Vậy thì tốt, bước ra đây đi theo ta *(Kéo cô gái tuần táng đi)*.

(Mọi người huyên náo).

LINH TÚ: Tiên sinh, không được, không được đâu!

KHUẤT NGUYỄN: Khóc thương cho một mạng sống vô tội chi bằng ngay lập tức trừ bỏ tục lệ xấu xa vô nhân đạo này .

LỄ QUAN: Tả đồ đại nhân, ông làm gì thế?

KHUẤT NGUYỄN: Lễ quan, ta muốn đưa cô gái này đi.

LỄ QUAN: ...Như thế sao được, cô ta là vật tuần táng của Tăng hầu...

KHUẤT NGUYỄN: Cô ta là một con người, một sinh linh!

QUYỀN QUÝ GIÁP: Dùng sinh linh để tuần táng là quy lệ thần thánh của tổ tiên.

QUYỀN QUÝ ÁT: Điều đó đã thành pháp điển không thể xâm phạm.

QUYỀN QUÝ BÌNH: Dùng sinh linh để tuần táng là thiên kinh định nghĩa.

KHUẤT NGUYỄN: Bấy nhiêu vàng bạc châu báu chẳng lẽ còn chưa đủ lấp đầy lòng ham muốn hư danh của một bậc vương hầu, buộc phải để mộ huyết tội tẩm nuốt sống một sinh mạng vô tội sao!

(Cận Thượng rẽ đám đông bước ra).

CẬN THƯỢNG: Đúng đúng. Tả đồ đại nhân nói có lý, dùng sinh linh để tuần táng quả là hủ tục vô nhân đạo... Nhưng đó là quy củ của tổ tiên truyền lại.

MỌI NGƯỜI *(Âm ảm)*: Đúng thế.

CẬN THƯỢNG: Tả đồ đại nhân, không cho Tăng hầu dùng sinh linh để tuần táng e đại gia tộc của họ sẽ không chịu đâu.

MỌI NGƯỜI (*Đùng ùng tức giận gầm thét*) Không chịu, bọn ta không chịu!

(Lão phu nhân nhà Tăng hầu bước về phía Khuất Nguyên).

LÃO PHU NHÂN: Tả đồ đại nhân, Tăng hầu là nguyên lão hai triều, công trùm ngàn thuở, cô gái này là vũ cơ mà người thích nhất lúc còn sống, xin ông cho cô ta theo Tăng hầu.

KHUẤT NGUYÊN: Lão phu nhân, Tả đồ mạo phạm, Tăng hầu đại nhân là nguyên lão quốc gia, công trùm hai triều, theo lẽ phải được hậu táng. Nhưng mà Lão phu nhân, cô gái này còn nhỏ tuổi, cho dù cô ta là người trong gia tộc Tăng hầu, bà cũng nữ đem chôn sống sao?

LÃO PHU NHÂN (*Nghẹn lời, đột nhiên quỳ xuống*) Tả đồ đại nhân, cầu xin ông, gia tộc Tăng hầu chúng tôi cầu xin ông...

(Gia tộc Tăng hầu nhao nhao quỳ xuống cầu xin).

CẬN THƯỢNG: Tả đồ đại nhân, thế này e xảy ra chuyện rắc rối đấy! (*Nói với Lễ quan*) Khởi quan, khởi quan!

LỄ QUAN (*Giữ chặt cô gái tuần táng*) Khởi quan!

KHUẤT NGUYÊN: Khoan đã! Đại vương đã sai ta chế định Hiến lệnh, ta đã cấm việc tuần táng bằng người sống rồi...

LINH TÚ (*Vội ngăn lại*) Tiên sinh, xin người nhớ lời giao ước với Đại vương. Vì việc lớn hàng nghìn năm thì ngại gì nhường nhịn vài việc nhỏ.

KHUẤT NGUYÊN: Nếu một người sống sờ sờ mà để mặc người ta tùy ý coi rẻ, hủy hoại, thì còn khoác lác tới sự an nguy của trăm họ trong thiên hạ làm gì! (*Quay qua mọi người*) Lễ quan, người muốn đem cô gái này đi tuần táng thì trước tiên hãy bước qua xác ta đã!

(Mọi người nhón nháo, Quyền quý Ất tuổi trẻ nóng nảy không nhịn được nữa xông ra).

QUYỀN QUÝ ÁT: Khuất Nguyên! Đừng cậy được Đại vương sủng ái mà mặc sức hoành hành, thanh bảo kiếm của ta đã muốn đâm nát xác ngươi lâu rồi!

KHUẤT NGUYÊN: Đâm đi! *(Sấn lên)*.

(Mọi người hơi lùi lại).

KHUẤT NGUYÊN: Con gái đi thôi!

(Mọi người cản lại).

KHUẤT NGUYÊN *(Nói với mọi người)* Chuyện này ta đã có giao ước với Đại vương rồi. Gia tộc Tăng hầu ta xin đưa nhiều tiền để chuộc cô gái này. Nếu không thì ta chờ các ngươi lấy máu rửa sạch nhà ta *(Vào)*.

(Đèn tắt. Trong quang sáng chỉ còn Trương Nghi, Cận Thượng).

TRƯƠNG NGHI: Vỡ diễn hay thật nhưng kết thúc lại khiến ngươi không vui..

CẬN THƯỢNG: Trương Nghi đại nhân, mới rồi sao người không nói câu nào?

TRƯƠNG NGHI: Ta là sứ giả nước Tần, đây là chuyện nội bộ của nước Sở các ngươi, ta làm sao nói? Có điều chắc ngươi lưu ý rằng mới rồi Khuất Nguyên nói đại vương sai y chế định Hiến lệnh...

CẬN THƯỢNG: Hiến lệnh?

TRƯƠNG NGHI: Đúng, Hiến lệnh, đó là nước then chốt của bàn cờ thế.

CẬN THƯỢNG: Đáng giận Khuất Nguyên ngang tàng như thế, y và đại vương có giao tình thân thiết, văn võ trong triều đều không ai làm gì được y.

TRƯƠNG NGHI: Vì văn võ trong triều các ngươi đều là bọn tầm thường tầm mắt hạn hẹp, chỉ biết tranh giành những chuyện nhỏ mọn...

CẬN THƯỢNG: Ngươi...

TRƯỜNG NGHI: Nhưng Thượng quan đại nhân lại có tài có gan, dám nói dám làm, có thể gánh vác trách nhiệm thống lĩnh quần thần.

(Hai người hội ý nhìn nhau cười, đèn tắt. Ánh sáng đèn trở lại. Trong sân viện phủ Tả đề. Linh Tú đang may quần áo cho cô gái tuần táng. Cô gái tuần táng đang quét sân, hít thở không khí tự do, bất giác vui lên với bướm lượn trong hoa và chim hót trên cây).

LINH TÚ (Cười) Lại đây, áo quần sửa xong rồi, mặc thử xem vừa không?

(Cô gái tuần táng mặc thử chiếc áo Linh Tú sửa cho).

LINH TÚ: Ồ thích không?

(Cô gái tuần táng gật đầu chấp tay cảm ơn).

LINH TÚ: Đừng làm thế!

(Khuất Nguyên ra).

KHUẤT NGUYỄN *(Nhìn thấy quang cảnh)* Con gái, nhà ngươi ở đâu?

(Cô gái tuần táng lắc đầu).

KHUẤT NGUYỄN: Té ra ngươi chỉ là một vũ cơ vô danh, võ tay là tới, xua tay thì đi trong phủ của Tăng hầu. Ta muốn đặt cho ngươi một cái tên, con gái ạ, tên riêng của một con người. *(Ngẫm nghĩ)* Gọi ngươi là... *(Nhìn thấy Linh Tú)* Đúng, gọi ngươi là Linh Tuệ.

CÔ GÁI TUẦN TÁNG: Linh... Tuệ?

KHUẤT NGUYỄN: Đúng, Linh trong chữ sinh linh, Tuệ trong chữ thông tuệ.

LINH TÚ: Linh Tuệ!

CÔ GÁI TUẦN TÁNG *(Mình rỡ quay lại)* Tôi có tên rồi, tôi tên là Linh Tuệ. *(Quay lại hướng về Khuất Nguyên lay sụp xuống).*

KHUẤT NGUYỄN (*Vội bước tới đỡ lên*) Đứng lên đi, đứng lên mau đi. Còn nhỏ tuổi thì không nên có nhiều nước mắt như thế, người phải vui cười, phải ca hát phải nhảy múa. (*Lau nước mắt cho Linh Tuệ*) Nào cười đi, múa đi...

(*Tiếng nhạc trôi lên Linh Tuệ bắt đầu nhảy múa, một giọng nữ cất lên bài Sinh linh chi ca*)

LINH TUỆ: Tôi đã thấy rồi, đã thấy rồi,

Cây xanh, hoa quýt, mầm non nhú đất,

Trời xanh, mây trắng, mặt trời ngày xuân.

Tôi đã nghe rồi, đã nghe rồi,

Tiếng ca, tiếng cười, linh hồn vui hát

Tiếng sóng, tiếng gió, con người hít thở

A...

Linh hồn vui hát, con người hít thở

Mầm non nhú đất, mặt trời ngày xuân)

(*Khuất Nguyễn chìm đắm vào điệu múa*).

LINH TÚ: Tiên sinh, quả thật người không nên giạt nạng vũ cơ này để đưa cán cho người ta nắm.

KHUẤT NGUYỄN: Cô ta là một sinh linh sinh đẹp biết bao, cô ta chính là một bộ Hiến lệnh sống

LINH TÚ: Nhưng để hoàn thành lý tưởng của tiên sinh...

KHUẤT NGUYỄN: Nếu ngay cả một sinh linh trước mắt cũng không cứu được thì còn khoác lác làm gì về lý tưởng.

LINH TÚ: Không biết vì sao thừa tiên sinh, nhưng tôi sợ, tôi sợ...

KHUẤT NGUYỄN: Người sợ à?

LINH TÚ: Tôi cảm thấy có một hồn ma đang nhìn người. Nó rất xinh đẹp nhưng lại rất hung dữ, nó tới rồi...

(Một quầng sáng khác sáng dần lên, Nam hậu lặng lẽ đi tới... Quầng sáng chỗ Khuất Nguyễn, Linh Tú mờ dần)

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh Cảnh 3

Thời gian: như cảnh 1

Địa điểm: trước đê lớn sông Trường giang.

(Trong quãng sáng chói lói, Nam Hậu lặng lẽ nhìn ra xa. Quãng sáng chỗ Khuất Nguyên sáng trở lại, Tử Lan thay mặt Hoài vương tiến đưa).

TỬ LAN: Sư phụ, phụ vương đặc biệt sai con tới đây, bảo con nói lại với thầy rằng ông vẫn là bạn của thầy. Sau khi nguôi giận, ông đã không muốn để thầy ra đi. Nhưng từ sau khi Hiến lệnh đã được công khai, ông cũng không có cách nào ngăn cản được triều thần đang như nước lụt vỡ đê. Ông mong thầy nên cố gắng bảo trọng, suốt đường thuận lợi...

KHUẤT NGUYỄN: Thuận lợi? Ha ha còn có lúc thuận lợi sao?

TỬ LAN: Sư phụ, chị Linh Tú...

(Nam hậu tới gần).

NAM HẬU: Tử Lan.

TỬ LAN *(Hoảng sợ cúi đầu)* Mẹ!

NAM HẬU *(Giận dữ)* Lúc nào mới thành người lớn cho ra dáng quân vương? Về cung ngay cho ta!

TỬ LAN: Phụ vương cho con tới tiễn sư phụ.

NAM HẬU: Người có còn coi ta là mẹ không? Về đi!

(Tử Lan đi vài bước lại quay lại nhìn Linh Tú không nở rời chân, sau cùng rơi nước mắt chạy đi. Nam hậu thản nhiên ngửa đầu nhìn trời như không có ai).

NAM HẬU: Các người cũng có thể đi được rồi.

(Mọi người lui ra. Nam hậu uyển chuyển xoay người bước lên vài bước).

NAM HẬU: Ngay cả chào ta một tiếng cũng không. *(Đột ngột xoay người lại)* Tại sao lại nhìn ta kỳ lạ như thế?

KHUẤT NGUYỄN *(Nói một mình)* Quả là một người đàn bà xinh đẹp không ai sánh được.

NAM HẬU: Người... bây giờ mới biết sao?

KHUẤT NGUYỄN: Nhưng tại sao bên trong lại mang một lòng dạ ác độc như vậy?

NAM HẬU: Vì người chọc giận ta. Tuy ta là ái phi của Đại vương, hưởng vinh hoa phú quý nhưng ta rất cô đơn hiu quạnh. Trong chốn cung đình thay đổi khôn lường, tương lai của ta không biết sẽ ra sao. Cho nên ta nhờ vả người, cầu xin người, trông cậy người. Khuôn mặt xinh đẹp của ta đã làm động lòng vô số đàn ông, mà ta không phải là loại đàn bà ngu dốt, tài trí của ta đã từng được người ca tụng. Linh quân... tại sao người lại xa lánh ta, lạnh nhạt với ta?

KHUẤT NGUYỄN: Đại vương đối với ta có ơn tri ngộ, ta không nên, ta không thể, ta cũng không muốn....

NAM HẬU: Nhưng bây giờ Đại vương đã bỏ rơi người rồi.

KHUẤT NGUYỄN: Đó là vì bị các người che lấp, ông ta sẽ hồi tâm chuyển ý .

NAM HẬU *(Cười nhạt một lúc)* ...Người nằm mơ rồi. Trương Nghi đã hứa cắt nhường 600 dặm đất đai nước Tần, đại vương cũng đã ưng thuận kết minh với nước Tần. Đại nghiệp hợp tung mà người vất vả lo toan cũng biến thành một giấc mơ.

KHUẤT NGUYỄN *(Giật nảy mình)* Tại sao lại như thế?

NAM HẬU: Vì ngươi cứng đầu quá phận, cũng vì ngươi thiện lương một cách ngu xuẩn, ngươi coi bọn Trương Nghi, Cận Thượng như trâu dê chạy nạn, lại chế nhạo tâm chân tình của ta, khinh rẻ nhân phẩm của ta...

KHUẤT NGUYÊN: Không, ta không...

NAM HẬU: Ngươi không cần xảo trá biện hộ!

KHUẤT NGUYÊN: Được rồi, cũng có một ngày bà sẽ hiểu rõ. Nhưng bà không thể vì dục vọng riêng tư của cá nhân mà làm ảnh hưởng tới hưng vong của nước Sở!

NAM HẬU: Nước Sở à? Ta chính là nước Sở!

KHUẤT NGUYÊN: Bà?

NAM HẬU: Đúng ta đây! Đừng quên rằng quyền hành của nhà vua có lúc nằm trong tay ta. Có điều ta cũng có thể làm Đại vương nguôi giận, cũng có thể vạch ra một con đường thông tới lý tưởng giúp ngươi.

KHUẤT NGUYÊN: Ủa...

NAM HẬU: Chỉ cần ngươi phò tá Tử Lan lên ngôi Thái tử, chỉ cần ngươi an ủi nỗi cô đơn của ta, chỉ cần ngươi...

KHUẤT NGUYÊN: Nghe theo mọi sự sắp xếp của bà, kết bè kéo đảng với bọn bà, mưu quyền tranh lợi cho nhưng kẻ quyền quý, bỏ mặc không ngó ngàng gì tới đất nước và trăm họ chứ gì? Không, nhất định không...

NAM HẬU: Đó là lý tưởng của ngươi phải không?

KHUẤT NGUYÊN: Lý tưởng cố nhiên đáng quý, nhưng làm sao có thể trả giá bằng linh hồn? Tâm linh con người phải là một miền trong sạch.

NAM HẬU: Ngươi... đáng tiếc thật. *(Vẫy gọi thị tòng).*

(Thị tòng bưng Hiến lệnh dâng lên rồi vào).

NAM HẬU: Bộ Hiến lệnh rách nát của ngươi, ta đã sai người tu bổ hoàn hảo. Kính cẩn đọc qua một lượt ta vẫn không tìm được lời khen ngợi tài năng của ngươi....

KHUẤT NGUYỄN (*Lắc đầu*) Trong đó là cả tâm huyết dốc vào. Là ý chí và lòng can đảm...

NAM HẬU (*Cười*) Ô, kẻ thông minh như ngươi té ra rất ngây ngốc!

KHUẤT NGUYỄN: Ngây ngốc?

NAM HẬU: Đúng, ngây ngốc! Chẳng lẽ bây giờ ngươi vẫn không hiểu rõ? Hiến lệnh của ngươi động tới số phận của văn võ bá quan, tương lai của đại quan quý nhân trong triều đình. Hiến lệnh của ngươi là đào mồ chôn họ, mà ngươi còn cho đó là lòng can đảm. Tức cười thật, ha ha ha

KHUẤT NGUYỄN: Nhưng ta là vì đất nước...

NAM HẬU: Ha ha, đất nước à? Ai cần ngươi vì đất nước? Mở to mắt mà nhìn đi, ai không vì mình? Vì mình họ ăn trộm Hiến lệnh của ngươi, cướp đoạt Hiến lệnh của ngươi, chê bai Hiến lệnh của ngươi, vì mình họ còn điên cuồng hơn ngươi! Chẳng lẽ ngươi còn chưa thấy cái miệng đầy máu, hàm răng như dao của họ à? Họ cắn hận không thể nhai nát cả xương ngươi ra kia... Ngươi hiểu chưa?

KHUẤT NGUYỄN: Ta không hiểu...

NAM HẬU: Chẳng trách gì ngươi ngây ngốc! Tại sao ngươi từ chối ban thưởng? Tại sao muốn bãi quan phế tước. Quyền quý vĩnh viễn là quyền quý, tiện dân vĩnh viễn là tiện dân... Lại còn cướp cô gái tuần táng của Tăng hầu nữa!

KHUẤT NGUYỄN: Không, đó là một sinh mạng còn sống mà. Con người vĩnh viễn là con người, phải được bình đẳng.

NAM HẬU: Đó là giấc mơ của ngươi thôi. Mang cái Hiến lệnh này mà đi mơ giấc mơ của ngươi. (*Ném bộ Hiến lệnh xuống*).

KHUẤT NGUYỄN: Nằm mơ à? Không, đây không phải là nằm mơ...

(Đèn tắt)

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Cảnh 4

Thời gian: Chín ngày trước cảnh 3

Địa điểm: Trong cung Sở Vương.

(Trong đại điện, Hoài Vương hiu hiu tự đắc khoác vai Nam Hậu ngồi xem ca múa, các đại thần đứng hầu hai bên).

CÁC ĐẠI THẦN *(Cùng bước lên)* Chúc mừng Đại Vương hội minh với sáu nước thành công, Đại vương được vinh dự nhận chức Tung ước trưởng. Đại vương vạn tuế, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

HOÀI VƯƠNG: Ha ha ha, được rồi, bình thân.

CÁC ĐẠI THẦN: Tạ ơn Đại vương.

(Nam Hậu ra múa).

CÁC ĐẠI THẦN: Hay quá, hay quá!

HOÀI VƯƠNG: Ha ha ha. Lật như chim hồng chừ múa rất đẹp. Chẳng trách quả nhân chừ thích lưng ong *(Vớí Khuất Nguyên)* Hiền khanh, người thấy thế nào?

KHUẤT NGUYÊN: Nam Hậu nhảy múa quả là có một nhịp điệu phi phàm nhập thánh, từng cử chỉ đều khiến người ta thần dao phách đặng, kích động ý thơ từ tận đáy lòng

HOÀI VƯƠNG: Hay lắm! Làm xúc động ý thơ của người.

(Nam Hậu vừa múa vừa tiến hành một cuộc trò chuyện nội tâm với Khuất Nguyên).

NAM HẬU: Rõ ràng trong ánh mắt ngươi hiện rõ tâm tình kích động, khiến lòng Trịnh Tự ta sôi sục như sóng cuồng, nhưng tại sao ngươi... tại sao ngươi từ chối ta mời gọi ân cần, như một vì sao lạnh lẽo ở chân trời xa tít?

KHUẤT NGUYÊN: Vàng sáng phải theo mặt trời xoay chuyển, tâm tình kích động sai trái không được. Phá hoại đã được định sẵn trong tự nhiên. Hai đám mây lớn gần nhau quá sẽ gây ra sấm sét ầm ầm hủy diệt mặt đất.

NAM HẬU: Vì một vũ cơ hèn hạ mà ngươi bộc lộ hết hào tình, thật không phụ cái danh đứng đầu những kẻ phong lưu tài tử. Tại sao không thương ta tâm tình hiu quạnh, tâm ý cô đơn?

KHUẤT NGUYÊN: Trước nay giàu sang và chân tình không thể trọn vẹn đôi bề, khó mà có được tình cảm sâu nặng như của Đại vương đối với bà. Dục vọng là con ngựa hoang không cương, đừng để nó đưa bà xuống vực sâu không đáy!

NAM HẬU: Nếu tình yêu nồng cháy bị đối xử lạnh nhạt, ngươi không sợ sẽ biến thành một núi lửa hận thù sao?

(Khuất Nguyên nhắm mắt thở dài).

HOÀI VƯƠNG: Hiền khanh, thơ làm xong chưa?

KHUẤT NGUYÊN: Thật xấu hổ, thật xấu hổ.

HOÀI VƯƠNG: Thật không ngờ Khuất Nguyên đứng đầu về thơ phú mà hôm nay cũng gặp phải đề khó.

KHUẤT NGUYÊN: Lúc này Hiến lệnh mới là bài thơ duy nhất trong lòng Khuất Nguyên.

HOÀI VƯƠNG: Ấy, có gì gấp đâu, để quả nhân xem ca múa thỏa thích rồi sẽ cùng ngươi qua cung Chương Hoa nằm gác chân lên nhau, lúc ấy vua tôi sẽ tha hồ bàn bạc đến sáng. Lần này đại nghiệp hợp tung thành công rực rỡ, quả nhân vinh dự trở về đều nhờ công lao của Tả đồ đi sứ nước Tề thu xếp bốn phương, không công lao nào lớn bằng. Đại công phải trọng thưởng. Tả đồ...

KHUẤT NGUYÊN: Có thần.

HOÀI VƯƠNG: Quả nhân ban cho người được dùng Thất cách thất đỉnh, phong đất một ngàn khoảnh.

(Khuất Nguyên im lặng).

HOÀI VƯƠNG: Tả đồ, nghe thấy quả nhân ban thưởng chưa?

KHUẤT NGUYÊN: Thần nghe.

CÁC ĐẠI THẦN: Sao còn chưa mau tạ ơn!

KHUẤT NGUYÊN: Tự nhiên ta phải tạ ơn đại vương. Đại vương, ân tình của người Khuất Nguyên tâm lãnh rồi. Có điều sự ban thưởng của đại vương thì thứ lỗi cho Khuất Nguyên không thể lãnh được.

(Các đại thần nhón nháo).

HOÀI VƯƠNG: Người nói gì?

ĐẠI THẦN GIÁP: Ân sủng của đại vương ban cho ông như thế, bọn bản chức đều kinh ngạc cho ông. Trước ơn vua lớn lao như vậy mà ông dám lớn mật chối từ, thì cảm tạ cái gì, tâm lãnh cái gì? Không nên phụ phàng ân sủng của đại vương đối với ông!

KHUẤT NGUYÊN: So với trăm họ nghèo khó ở Tam Sở, thì sự ban thưởng của đại vương cho ta là vinh dự quá phận.

ĐẠI THẦN ÁT: Một phần thưởng lớn lao như thế mà vẫn không nhận, hay ông chê là còn quá ít?

ĐẠI THẦN BÌNH: Tả đồ, ông vốn rất tự thị, cô ngạo không hòa hợp với mọi người, trước nay không coi văn võ trong triều ra gì, thậm chí đối với đại vương cũng muôn phần vô lý. Với lệ dùng Thất cách thất đỉnh của bậc công hầu vẫn không thấy đủ, hay ông muốn dùng Cửu cách, cửu đỉnh của bậc quân vương?

KHUẤT NGUYÊN: Chỉ có quan tâm tới sự an nguy và vận mệnh của nước Sở mới là chân tình báo đáp ân tình của đại vương. Lòng này có mặt trăng mặt trời soi xét!

ĐẠI THẦN ÁT: Lời Tả đồ nói tuy rất đường hoàng, nhưng khiến người ta khó mà tin được. Tại sao một phần thưởng lớn như thế mà ông không nhận, hay là lúc đi sứ nước Tề đã được nước Tề cho cái gì hay hơn? Nhất định Tề vương với ông đã buôn bán gì đó với nhau rồi.

ĐẠI THẦN BÌNH: Thưa đại vương sáu nước hợp tung, nước Tần đã lo sợ tức giận... Nghe Trương Nghi nói nước Tần đã chinh bị binh giáp quyết ý tới đối phó với nước Sở ta...

ĐẠI THẦN ĐINH: Nói đúng lắm, thưa đại vương. Trong lòng Tả đồ đâu có lo lắng chút gì cho sự an nguy của nước Sở. Tề Yên Hàn Triệu Ngụy, nước nào không muốn làm nước Sở ta làm một đớ tên, nước nào không muốn làm nước Sở ta làm ma thế mạng!

HOÀI VƯƠNG: Được rồi! Các người nói quá đủ rồi. Đại nghiệp hợp tung đã định, bắt tất đa ngôn. (*Với Khuất Nguyên*) Bản vương đang muốn nghe tại sao người từ chối sự ban thưởng của quả nhân.

KHUẤT NGUYÊN: Sở là nước lớn rộng rãi, đất đai màu mỡ ngàn dặm, nhưng từ đời Trang vương trở đi, hoặc cho kẻ quý tộc thân thích, hoặc cho kẻ đại thần tin yêu, lệ cắt đất phong thưởng ngày càng thịnh hành, lâu ngày tạo thành việc những kẻ quyền quý đều tự cai trị, xưng bá một phương, trên dối mình chủ dưới hại trăm họ, nước không sao tập hợp sức dân, Sở không có của cải đầy đủ. Đó là đạo chia nước yếu quân vương, hại dân tổn nguyên khí đấy.

HOÀI VƯƠNG: Con người người thật không biết thời vụ, quả nhân chỉ có ý tốt ban thưởng cho người, người lại bàn luận lê thê một tràng, dốc chậu làm mưa một hồi, thật khiến quả nhân cụt hứng.

KHUẤT NGUYÊN: Đại vương, Khuất Nguyên há lại không hiểu tâm tình của Đại vương, Khuất Nguyên cũng không phải không có ham muốn như người thường, nhưng không thể múc cạn dòng Trường Giang của nước Sở để lấp đầy lòng tham muôn rãnh ngàn khe! Vua tôi chúng ta đang xây dựng một cơ đồ to lớn là làm nước Sở giàu mạnh, đang hướng tới một lý tưởng chung mà. Tạo ra một cõi lạc thổ ở nhân gian dưới gầm trời chiến tranh và khốn khó mới là vinh quang muôn thuở của đại vương.

HOÀI VƯƠNG (*Cảm động*) Cho nên người mới từ chối sự ban thưởng của Quả nhân.

KHUẤT NGUYÊN: Đúng, để tiện làm tiêu chuẩn cho việc luận công ban thưởng từ này trở về sau. Không phong hầu cắt đất nữa, trừ bỏ việc xưng bá một phương, để chính lệnh của triều đình thông suốt xuống dưới, nhà nông ân nghiệp, thuế má đầy kho, như thế mới khiến nước Sở trở nên phồn vinh giàu mạnh được.

(*Các quan sôi nổi bàn tán*).

HOÀI VƯƠNG: Ôn ào cái gì?

ĐẠI THẦN GIÁP: Đại vương, pháp điển của tổ tiên để lại, không ai được xâm phạm.

KHUẤT NGUYÊN: Pháp điển tổ tiên là của tiên vương các đời đặt ra, đại vương là minh quân một đời, chẳng lẽ không có quyền thêm bớt sửa chữa à?

HOÀI VƯƠNG: Đúng, quả nhân đang muốn làm cho các người xem đây!

CÁC ĐẠI THẦN: Đại vương, ngàn vạn lần không thể nghe theo lời lẽ nông cuồng của Tả đồ.

HOÀI VƯƠNG: Câm miệng! Việc Tả đồ chế định Hiến lệnh là do quả nhân đích thân ân chuẩn.

ĐẠI THẦN ÁT: Đại vương, lão thần xin liều chết can gián. Thế chế của liệt tổ liệt tông truyền lại ngàn vạn lần không thể thay đổi, nếu không trời sẽ giáng đại nạn đây

HOÀI VƯƠNG: Trời giáng đại nạn à? Người muốn trời giáng đại nạn cho ai?

ĐẠI THẦN ÁT: Thần là nguyên lão hai triều, trước nay luôn trung thành vô hạn với tiên vương và đại vương.

HOÀI VƯƠNG: Người quả thật là một lòng trung thành với bản vương phải không? Người quả thật muốn liều chết can gián phải không?

ĐẠI THẦN ÁT: Thần muốn gan óc lầy đất, cũng không muốn nhìn thấy giang sơn nước Sở diệt vong!

HOÀI VƯƠNG: Được! Đã có can đảm như thế thì quả nhân thành toàn cho ngươi, vậy làm phiền ngươi lên trời một chuyến, gõ cửa các tiên vương hỏi ý kiến dùm quả nhân! *(Tuốt kiếm đâm chết đại thần Át).*

KHUẤT NGUYÊN: Đại vương, đường đường là nhà vua, người không nên buông thả như vậy.

HOÀI VƯƠNG: Ngươi dám chỉ trích quả nhân trước đám đông à?

KHUẤT NGUYÊN: Làm vua mà coi thường mạng người như vậy thì còn chế định Hiến lệnh gì nữa.

HOÀI VƯƠNG: Hồn láo! *(Chĩa kiếm vào Khuất Nguyên).*

CÁC ĐẠI THẦN: Giết y đi, giết y đi.

(Khuất vương và Hoài vương đối thoại nội tâm).

HOÀI VƯƠNG: Quả thật ngươi không sợ ta phóng kiếm đâm chết ngươi sao?

KHUẤT NGUYÊN: Ngươi sẽ không làm thế. Giữa chúng ta có một tình bạn chân chính.

HOÀI VƯƠNG: Vậy tại sao ngươi ngu ngốc như thế? Vì bảo vệ ngươi ta mới đâm chết lão già phế thải kia, ngươi lại trở mặt bất kể sự oai nghiêm của ta mà nói giúp cho họ, chẳng lẽ ngươi không nhận thấy họ muốn ăn sống nuốt tươi ngươi ra sao à?

KHUẤT NGUYÊN: Họ là bọn tôi tớ do ngươi tạo ra, nhưng rốt lại cũng có máu thịt, không thể giết bừa. Làm mình quân đi, đó mới là sự oai nghiêm thật sự của ngươi, cho đám tôi tớ kia cũng được kéo dài mạng sống!

HOÀI VƯƠNG: Ồ, ngươi đúng. Được, đây mới là bề tôi trung liệt của quả nhân, vô tư can đảm, dám dựa vào lý tranh cãi với quả nhân, đáng buồn là văn võ trong triều chỉ có một mình ngươi. Tả đồ, việc phong thưởng cứ theo ý hiền khanh là được.

KHUẤT NGUYỄN: Tạ ơn đại vương!

(Quân sĩ khiêng xác đại thần Ất ra).

HOÀI VƯƠNG: Nghĩ tới y phò tá hai triều có công, chuẩn cho hậu táng, miễn tội cho chín họ. *(Với Khuất Nguyễn)* Hiền khanh, quả nhân có được người há không hạnh phúc, từ nay vua tôi sẽ nắm tay nhau cùng xây dựng bá nghiệp muôn đời.

NAM HẬU: Đại vương, Tả đồ từ chối Cách đỉnh và đất phong, sao đại vương không ban thưởng cái gì khác cho ông ta?

HOÀI VƯƠNG: Đúng đúng đúng, nhưng quả thật quả nhân không biết y thích gì, ban thưởng không khéo lại gọi cho y lái nhái một tràng làm người ta bực mình.

NAM HẬU: Tả đồ là bậc tài tử phong lưu nổi tiếng ở Tam Sở, chẳng lẽ quả thật đại vương không biết sao?

HOÀI VƯƠNG: Đúng rồi, Tả đồ quả nhân thưởng cho người mười mỹ nhân trong cung tùy ý người chọn lựa.

NAM HẬU: Trong cung của Đại vương e không có người đẹp nào vừa ý Tả đồ đâu.

HOÀI VƯƠNG: Nói vậy, trong cung Xuân Dương của ta có ba ngàn gái đẹp lưng ong, lại không có người đẹp nào làm người động tâm được sao?

KHUẤT NGUYỄN: Đại vương....

NAM HẬU: Tả đồ là si mê một vũ cơ của Tăng hầu, vì muốn dành được cô ta từng vung kiếm tấn công tang lễ của Tăng hầu.

HOÀI VƯƠNG: Lại có chuyện như thế à?

ĐẠI THẦN GIÁP: Chuyện này thần chính đang định bẩm báo với đại vương. Tả đồ quả thật là đại nghịch bất đạo, vũ cơ của Tăng hầu Ất, y cũng dám cướp.

HOÀI VƯƠNG: Có chuyện đó thật không?

KHUẤT NGUYỄN: Quả có chuyện đó.

HOÀI VƯƠNG: Phong lưu tài tử, thương hương tiếc ngọc, ha ha ha ha.
Hoang đường, thật hoang đường!

CÁC ĐẠI THẦN: Đúng thế, đúng thế.

HOÀI VƯƠNG: Nhưng nếu quả nhân gặp phải, nhất định cũng sẽ làm như người.

ĐẠI THẦN BÌNH, ĐINH: Đại vương, nhưng đó là gái tuần táng của Tăng hầu Ất.

HOÀI VƯƠNG: Gái tuần táng thì sao? Các người kẻ nào lại chẳng mê thiếp cả bây, giấu vợ bé khắp nơi, lại không chịu cho hiền thần của ta phong lưu một lần à?

CÁC ĐẠI THẦN: Hành động ấy xúc phạm đến quy chế của tổ tiên.

HOÀI VƯƠNG: Lại thế nữa. Quy chế của tổ tiên do tiên vương các đời đặt ra, ta là quân vương thời thịnh trị, chẳng lẽ không có quyền thêm bớt, sửa chữa sao? Tả đồ, quả nhân phá lệ ban cô gái tuần táng của Tăng hầu cho người nạp làm thiếp.

KHUẤT NGUYỄN: Đại vương...

HOÀI VƯƠNG: Không cần nhiều lời, cứ ghi lại chuyện này, xem từ nay về sau người còn dám trở mặt lải nhải thuyết giáo với quả nhân nữa không?
(*Hạ giọng*) Eo lưng của cô gái ấy quả thật là rất nhỏ chứ? Lúc nào quả nhân phải đích thân nhìn kỹ một lần, ha ha ha ha...

(*Đèn tắt*).

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh
Cảnh 5

Thời gian: Năm 279 trước công nguyên.

Địa điểm: Vùng Nguyên Tương.

(Đang giữa mùa đông, tuyết rơi dày trời, một cái lò sưởi. Khuất Nguyên chậm rãi bước giữa vùng trời đầy tuyết trắng lóng lánh, chợt buông tiếng cười sảng khoái).

KHUẤT NGUYÊN: Linh Tú, Linh Tú ...

(Linh Tú ra).

LINH TÚ: Tiên sinh !

KHUẤT NGUYÊN: Người xem tuyết ngừng rơi rồi kìa, thế giới này trở nên trong sạch, sáng sủa làm sao.

LINH TÚ: Đúng thế! Tuyết lớn ba ngày tựa hồ đã chôn vùi tất cả những điều xấu xa như bản của thế giới.

KHUẤT NGUYÊN: Tiếc là... băng tuyết không thể không tan, đến lúc ấy bùn như nước đục sẽ chảy tràn trên mặt đất...

LINH TÚ: Tiên sinh, ngoài này lạnh lắm, người trở vào lều cỏ đi. Thành Thục đã chuẩn bị nước nóng cho người tắm.

KHUẤT NGUYÊN: Không, không, để ta ngồi thêm ở đây một lúc... *(Ngồi xuống cạnh lò sưởi, im lặng trầm tư).*

LINH TÚ: Tiên sinh, như thế người sẽ bị bệnh đấy!

KHUẤT NGUYÊN: Không biết Sính Đô ra sao?

LINH TÚ: Tiên sinh, đêm qua tôi mơ một giấc mộng, người đoán xem tôi mơ thấy gì?

KHUẤT NGUYỄN: Nước sông Trường Giang, mưa ở Hương Khê, mây ở Vu Sơn, cảnh trời Thê Quy, cỏ thơm khắp ruộng đồng, mầm non đầy cây cối, còn có quang cảnh tinh khiết siêu phàm thoát tục ở làng Lạc Bình.

LINH TÚ (*Giật mình kêu lên*) Tại sao người đoán được?

KHUẤT NGUYỄN: Số phận quê hương làm sao rời khỏi giấc mơ của kẻ du tử nơi chân trời góc biển, niềm nhung nhớ cố hương sẽ an ủi những vết sẹo trong tâm linh chúng ta.

(Tiếng nhạc Ly tao trôi lên)

KHUẤT NGUYỄN(*Ngâm thơ Ly tao*)

Giữ mình tốt đẹp chừ lại mắc họa

Mặc ai khen chê chừ không đổi dạ.

Tuổi tác không chờ chừ ruổi bốn phương.

Tha thiết không mõi chừ cầu khắp cả.

LINH TÚ: Tiên sinh, thơ ca của người ngày càng hay, chỉ là giữa những hàng chữ chứa quá nhiều máu lệ.

KHUẤT NGUYỄN: Đó đều là nỗi đau khổ trong lòng ta trào ra, ngoài tình cảm kích động chỉ có thể đau buồn.

LINH TÚ: Nhưng thế giới thơ ca của người lớn lao tươi đẹp, giàu tưởng tượng như trăm hoa rực rỡ, vẻ đẹp ánh sáng như chớp giạt sấm rền, chính khí hào nhiên xông thẳng lên mây. Tập thơ lớn lao không tiền khoáng hậu này như nhất định sẽ được lưu truyền thiên cổ. Mười mấy năm nay, tôi đã ghi chép thành một tập dày. Tiên sinh nên đặt cho nó một cái tên!

KHUẤT NGUYỄN (*Ngẩng đầu lên trời ngẫm nghĩ*) Cứ đặt là Ly tao.

LINH TÚ: Tiên sinh, bài mở đầu trong Ly tao nên viết về quê hương, gia thế và tuổi trẻ của người, để tiện cho đời sau giải thích đúng đắn về số phận chìm nổi, lận đận của người.

KHUẤT NGUYỄN: Đúng, đúng! (*Ngâm Ly tao*):

Hậu duệ của vua Cao Dương chừ,

Tiên phụ tên Bá Dung.

Năm Dân đúng tháng Dân chừ,

Ngày Canh Dân ta ra đời.

Tiên phụ xem đầu đời ta chừ

Bắt đầu đặt cho tên hay

Tên ta là Chính Tắc chừ,

Tên tự là Linh Quân

...

(Từ một nơi không xa vang tới tiếng ca hát thê lương...)

LINH TÚ: Tiên sinh, họ hát bài Cửu ca của người.

(Tiếng nhiều người buồn bã hợp xướng:

Cổng trời đóng chặt ơi người mau mở toang,

Thần mưa cười mây ơi người mau bay ngang

Đem màu xanh trả cho đất đai khô cháy

Lấy nước ngọt tưới nhuận nhân thế hoang tàn! ...)

LINH TÚ: Họ đang tạ thần, cầu đảo.

(Đám già trẻ trai gái cầu đảo ra. Họ nặng nề nhảy múa, thành kính ca hát, trong dáng vẻ cứng đờ lộ nét điên cuồng. Đặc biệt có một chiếc kiệu cưỡi như chiếc kiệu đưa Linh Tuệ năm trước, trong đó có một cô nương tương tự. Khuất Nguyên nhìn nhìn, đột nhiên thấy đám rước thần biến thành đám tuần táng của Tăng hầu Ất).

KHUẤT NGUYÊN *(Giật nảy mình)* Linh Tuệ, có phải Linh Tuệ không?

LINH TÚ: Không, đây là tân nương gả cho Hà thần, là việc tuần táng trong nhân gian.

KHUẤT NGUYÊN *(Giật mình)* Hoang đường! *(Rảo chân bước về phía tạ thần)* Đứng lại! *(Đưa tay cho cô gái tuần táng)* Con gái, bước xuống, đi theo ta!

(Cô gái tuần táng kinh hoàng co người lại).

KHUẤT NGUYÊN: Chẳng lẽ người tự nguyện đem tuổi thanh xuân và mạng sống dâng hiến cho Hà thần?

(Cô gái tuần táng gật đầu).

KHUẤT NGUYÊN: Không, không, không. Không! Đứng lên, đi theo ta!

(Lý Chính dắt mấy người đàn ông thô mãng xông tới).

LÝ CHÍNH: Người là ai?

LINH TÚ: Ông là Tả đồ Khuất Nguyên.

LÝ CHÍNH: Té ra là Tả đồ đại nhân, tiểu nhân là Lý chính làng này. *(Phấn chấn hẳn lên)* các vị hương thân, đây là Khuất Nguyên đại nhân viết bài Cửu ca cho chúng ta đây.

KHUẤT NGUYÊN: Lý Chính, ta muốn đưa cô nương này đi.

LÝ CHÍNH: Tôi có thể tìm riêng cho lão nhân gia người một cô khác, chứ cô ta đã thuộc về Hà thần.

KHUẤT NGUYỄN: Không, ta chỉ yêu cầu người không được ném cô ta xuống Đại giang. Cô ta cũng là một con người có mạng sống như các người!

BÀ GIÀ: Tả đồ đại nhân, thương xót chúng tôi đi. Năm rồi cả năm không mưa, không thu được một hạt lúa, ngay cả vỏ cây rế cỏ cũng ăn hết cả rồi.

(Một đĩa nhỏ trong đám đông phát hiện ra trên mặt đất có một vật ăn được, nhỏ lên vội vã nuốt chửng. Khuất Nguyễn bước lên bế đĩa nhỏ)

LÝ CHÍNH: Trước tiết Lập xuân, chúng tôi hứa cúng cho Hà thần một cô gái, mới có tuyết lớn ba ngày. Để hoàn nguyện, chúng tôi nhất định phải đưa một cô dâu tới cho Hà thần, nếu không, tất cả chúng tôi đều phải chết đói.

Mọi người: Đại nhân, chúng tôi cầu xin người, chúng tôi cầu xin người...
(Nhao nhao quỳ xuống).

KHUẤT NGUYỄN *(Không biết làm sao)* Trời ơi!

LÝ CHÍNH: Khởi kiện, đi mau!

KHUẤT NGUYỄN *(Hoảng loạn)* Không, không, cô ta còn nhỏ, cô ta là một sinh linh, là một con người, không được ném cô ta xuống Đại giang!

(Không ai đếm xỉa tới Khuất Nguyễn, mọi người khiêng "cô dâu" đi)

KHUẤT NGUYỄN: Linh Tuệ, lại là một Linh Tuệ!

LINH TÚ: Tiên sinh ...

KHUẤT NGUYỄN: Tại sao? Linh Tú, chuyện này rốt lại là tại sao? Tại sao họ bắt người khác phải chết để mình được sống? Tại sao mình cũng chết lại bắt người khác phải chết? Tại sao ta không cản trở được? Chẳng lẽ sự tốt đẹp lại không thể tồn tại? Chẳng lẽ sự xấu xa, tàn ác lại mạnh hơn sự tốt đẹp, thiện lương? Ai có thể nói cho ta biết, ai có thể nói cho ta biết!

(Thành Thực khoác một cái bao run rẩy đi ra).

LINH TÚ: Thành Thực, người định đi đâu thế?

THÀNH THỰC: Tiên sinh... *(Cúi đầu)* Có lẽ từ nay trở đi đệ tử không thể hầu hạ người nữa...

LINH TÚ: Cái gì, người...

THÀNH THỰC: Chị Linh Tú, xin để tôi nói hết. Tôi đã theo sư phụ tám năm... Người dốc hết tâm huyết vào Hiến lệnh, mà kết quả ra sao? Sư phụ bị người ta hãm hại, chống đối, đến nỗi lưu ly thất sở, có nhà không về được... Tâm huyết một đời của sư phụ đã thu được những gì?

LINH TÚ: Thành Thực, người!

KHUẤT NGUYỄN: Đừng, cứ để y nói tiếp.

THÀNH THỰC: Lý tưởng của sư phụ chí thiện chí mỹ, nhân cách của sư phụ, thơ ca của sư phụ lưu danh thiên cổ nhưng Hiến lệnh của sư phụ quả thật chỉ là một ảo tưởng, không chỉ các nhà quyền quý không chấp nhận, ngay cả bách tính mà người ngày đêm lo lắng cho họ há chẳng phải cũng không đếm xỉa gì tới sao? Sư phụ, chị Linh Tú, quả thật tôi không cam tâm. Tôi muốn chu du các nước, thực hiện lý tưởng và hoài bão của tôi.

LINH TÚ: Kẻ thất tín bội nghĩa còn khoác lác về lý tưởng, hoài bão làm gì. Người đã quá rõ lòng tiên sinh mà.

KHUẤT NGUYỄN *(Ngăn cản)* Linh Tú! *(Hồi lâu)* Thành Thực, xin cảm ơn! Cảm ơn sự thành thực của người. Người theo ta tám năm ròng rã, trải đủ đắng cay, nếm đủ nguy nan mà không được chút gì, thật có lỗi... Đi đi, người nên đi theo con đường của người, thực hiện hoài bão của người.

THÀNH THỰC *(Bật tiếng khóc lớn)* Sư phụ ...

KHUẤT NGUYỄN *(Dịu dàng)* Linh Tú, chúng ta còn tiền không?

THÀNH THỰC: Không, không, con không thể nhận...

KHUẤT NGUYỄN: Cầm lấy đi. Thế gian nhiều hiểm ác, dọc đường phải cẩn thận, nếu có ngày lập nên đại nghiệp thì đừng bao giờ quên Hương Khê, Vu Sơn và cha mẹ hương thân sinh đã dưỡng dục người. Đi đi, nhân lúc trời còn chưa tối.

THÀNH THỰC (*Khóc không ra tiếng*) ...Lời dạy bảo của sư phụ, Thành Thực xin ghi nhớ vĩnh viễn không quên. Sư phụ nên cẩn thận bảo trọng, chị Linh Tú, xin nhờ chị... (*Đi được vài bước chợt ngoảnh lại, quỳ sụp xuống đất*) Sư phụ, người ban cho con cái tên Thành Thực, con không thể ra đi thế này được, có một việc con giấu diếm trong lòng đã mấy năm. Nguyên văn Hiến lệnh năm xưa là do con say rượu lảm lời nói lộ cho Trương Nghi!

KHUẤT NGUYỄN (*Cả kinh thất sắc*) Ngươi à! Tại sao lại là ngươi!

THÀNH THỰC (*Khóc rống lên*) Nhưng là con vô ý! Bao nhiêu năm nay nhiều lần con định mở miệng, nhưng lại sợ không có lỗi nê mà chui. Sư phụ, bất kể người muốn trách phạt thế nào, con cũng cam lòng.

LINH TÚ: Ngươi!

KHUẤT NGUYỄN (*Trầm ngâm hồi lâu*)... Ngươi quả là thành thực...
Đứng lên đi, hãy nhớ kỹ, đầu gối con người không nên khinh dị gập lại. Lên đường đi...

(*Thành Thực lạy chào. Tuyết lại bắt đầu rơi. Khuất Nguyễn nhìn theo Thành Thực xa xa hồi lâu*).

LINH TÚ: Tiên sinh!

KHUẤT NGUYỄN: Ta chợt thấy hơi lạnh... (*Bước tới cạnh lò sưởi, ngồi xuống*) Chuyện cũ như làn khói, đó cũng là số trời.

LINH TÚ: Tiên sinh đừng khó xử.

KHUẤT NGUYỄN: Không! Ta khó xử. Linh Tú, mới rồi Thành Thực nói y đã theo ta rông rã tám năm, còn ngươi? Rất nhiều năm rồi phải không?

LINH TÚ: Mười sáu năm.

KHUẤT NGUYỄN (*Giật mình*) Mười sáu năm, mười sáu lần thu qua đông lại! Trên đời lại có chuyện thế này!

LINH TÚ: Sao thế? Tiên sinh! Người sao thế?

KHUẤT NGUYÊN: Mười sáu năm, mười sáu lần thu qua đông lại, người đem niềm vui, hy vọng, tuổi xuân giao hết cho ta! Nhưng ta... Linh Tú, con gái, người cũng đi đi, đi lấy chồng, đi ném một chút mái ấm gia đình ở nhân gian, hưởng một chút lạc thú thiên luân ở nhân gian đi...

LINH TÚ: Không! Tiên sinh! Không cần đuổi tôi đi! Người là tất cả sự sống của tôi, điều người mong muốn là lý tưởng của tôi, thành công của người là niềm vui của tôi! Bây giờ chúng ta đã cách xa thế gian ồn ào, xa cách sự xấu xa, ở thế giới lóng lánh tuyết trắng này chỉ người và tôi, chỉ có thơ ca của người, tài hoa của người, cũng như chiếc lò sưởi này soi sáng cả thế giới, sưởi ấm cả nhân gian... Đây phúc phận của tôi, là vận may của tôi.

KHUẤT NGUYÊN (*Cảm động*) Linh Tú ...

LINH TÚ: Tiên sinh, tôi rất muốn vĩnh viễn vĩnh viễn ngu ngốc đi (*Sà vào lòng Khuất Nguyên*) Tôi sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn không rời xa người.

KHUẤT NGUYÊN: Linh Tú, cảm ơn người...

(Tuyết giăng giăng rơi xuống không tiếng động, ánh lửa trong lò sưởi nháy nhót soi bóng hai người thành đủ màu đủ vẻ kỳ quặc, tiếng nhạc theo đó dặt dìu. Trương Nghi ra. Thành Thục theo sau, đứng yên xa xa).

TRƯƠNG NGHI (*Hướng về Khuất Nguyên vái dài*) Người vất vả quá.

KHUẤT NGUYÊN (*Bất ngờ*) Người?

LINH TÚ: ...Trương Nghi! (*Nhìn thấy Thành Thục phẫn nộ*) Lại là Thành Thục đưa người tới đây.

TRƯƠNG NGHI: Ta đi tìm tiên sinh khắp nơi, đã hỏi thăm khắp Động Đình, Cửu Nghi, may mà gặp được tiểu ca Thành Thục...

KHUẤT NGUYÊN: Người tìm ta?

TRƯƠNG NGHI: Trương Nghi chân thành tạ tội với tiên sinh.

KHUẤT NGUYÊN: Ta có thể chấp nhận một kẻ thù giáo hoạt, chứ không tiếp nhận sự bỉ ổi chân thành. Cút đi!

TRƯỜNG NGHI: Trương Nghi không bị ối, mà là thủ đoạn để đạt được mục đích thôi. Có lúc để đạt tới lý tưởng, ta cũng phải bất chấp thủ đoạn. Lúc này tiên sinh đang bị phẫn, Trương Nghi há không hiểu sao? Sự âm hiểm của tiểu nhân, sự buộc tội của đàn bà, sự trá trở của nhà vua ...

KHUẤT NGUYÊN: Là do người à?

TRƯỜNG NGHI: Không sai, chính là do ta. Ta hợp tất cả tiểu nhân, đàn bà, nhà vua và bao nhiêu kẻ quyền quý bắt tài thành một quân đồng minh đông đúc mênh mông, người làm sao đánh bại được họ? Đó là ta ngưng tụ một đồng cát thành nam thạch, cho nên người húc vào thì sút đầu mẻ trán.

KHUẤT NGUYÊN: Người... dựa vào cái gì ? Khả năng nào?

TRƯỜNG NGHI: Lợi ích! Lợi ích riêng tư của họ.

KHUẤT NGUYÊN: Lợi ích riêng tư?

TRƯỜNG NGHI (*Cười*) Lợi ích riêng tư xấu xa có thể hợp lại thành thế lực, mà một thế lực có sức mạnh không thua gì sấm sét! Mà có thể đánh nát lương tâm và sự thiện lương, có thể đâm cho tim người ứa máu...

KHUẤT NGUYÊN: Thật đáng sợ làm sao...

TRƯỜNG NGHI: Dĩ nhiên là đáng sợ.

KHUẤT NGUYÊN: Té ra là thế ...

(Đèn tắt)

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Cảnh 6

Thời gian : Trước cảnh 1 ba ngày. Ban đêm.

Địa điểm : Tâm cung của Nam Hậu.

(Một quang sáng chói chang, Nam Hậu đang lặng lẽ đánh đàn tranh. Cận Thượng dân Trương Nghi ra).

NAM HẬU (*Giật mình*) Ai?

CẬN THƯỢNG: Cận Thượng bái kiến Nam Hậu.

NAM HẬU: Người tới đây làm gì?

CẬN THƯỢNG: Nam Hậu, thần giới thiệu một người có thể giúp bà thoát khỏi hoàn cảnh khốn khổ hiện tại.

NAM HẬU: Ai?

TRƯƠNG NGHI (*Bước lên*) Trương Nghi tham kiến phu nhân.

NAM HẬU: Các người đi ra cả cho ta!

TRƯƠNG NGHI: Việc Nam Hậu phái thích khách truy sát Thái Tử Hoàn, Tả Đồ đã biết rồi.

NAM HẬU: Hừ! Ha ha ha, không thể có chuyện đó!

CẬN THƯỢNG: Trương đại nhân ở rất gần nhà Thành Thực đồ đệ của Tả đồ.

TRƯƠNG NGHI: Hiện Tả đồ đang thu thập chứng cứ chuẩn bị tâu báo với Sở vương, đến lúc ấy đừng nói tới việc Tử Lan nối ngôi vua, ngay cả tính mạng của mẹ con bà cũng khó mà giữ được!

NAM HẬU: Khuất Nguyên giỏi thật, nếu sớm biết thế này thì hôm nay quả thật ta phải đưa người vào đất chết.

TRƯƠNG NGHI: Hôm nay trong triều phu nhân đã bỏ qua một cơ hội tốt. Khuất Nguyên xúc phạm đến tang lễ của Tăng hầu, nhưng quan trọng nhất là làm trái sự đồng ý của Đại vương, tiết lộ Hiến lệnh trước mặt mọi người. Phu nhân lại buộc y vào tội ham mê sắc đẹp, kết quả lại làm giảm con giận của đại vương, cởi bỏ mọi nguy hiểm cho Khuất Nguyên.

NAM HẬU: Theo người thì bây giờ ta nên làm gì?

TRƯƠNG NGHI (*Với Cận Thượng*) Người còn nhớ ta đã nói với người về nước then chốt của bàn cờ thế không?

CẬN THƯỢNG: Hiến lệnh?

(Trương Nghi bí ẩn mở dạt áo lên, Cận Thượng bước qua).

CẬN THƯỢNG (Đọc) "...Cách chức các quan lại bất tài, phế bỏ các công hầu vô dụng, những người giữ tước hiện tại không được thế tập quá ba đời...". Đây là Hiến lệnh à? Người làm thế nào mà có được?

TRƯỜNG NGHI: Chỉ nên trách Tiểu ca Thành Thục say rượu lỡ lời để ta chiếm được tiện nghi.

CẬN THƯỢNG: Hô hô hô. Cận Thượng khâm phục ngài sát đất, bội phục, bội phục.

TRƯỜNG NGHI: Hiến lệnh này quan hệ tới các số phận văn võ trong triều, nó có thể tập hợp cho chúng ta một đội quân đồng minh to lớn. Nó mới là vũ khí để chúng ta phản kích Khuất Nguyên!

CẬN THƯỢNG: Người muốn nói là... Đúng phải dùng nó để phá hủy sự tin tưởng giữa vua tôi họ với nhau, cắt đứt tình bạn giữa Đại vương và Khuất Nguyên.

NAM HẬU: Tốt lắm, Khuất Nguyên ơi, người vô tình với ta đừng trách ta bất nghĩa! *(Với Trương Nghi)* Có điều còn có một việc người phải bí mật giúp ta.

TRƯỜNG NGHI: Có phải phu nhân muốn đem cô gái tuần táng...

NAM HẬU: Ta nhất định phải hả giận một chút!

CẬN THƯỢNG: Nhất định trong ba ngày Cận Thương sẽ làm phu nhân vừa ý.

TRƯỜNG NGHI: Thế nào?

NAM HẬU: Giải cho Trương Nghi bắt chấp thủ đoạn!

(Đèn tắt)

Đã xem 5553 lần.

Cho đi?m

0 Phiếu

Kịch, Kịch bản

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Cảnh 7

Thời gian : như cảnh 5.

Địa điểm : như cảnh 5.

(Ánh sáng đột nhiên bừng lên, Khuất Nguyên sực hiểu ra)

KHUẤT NGUYÊN (Nói với Trương Nghi) Người!... Âm mưu của người thật xấu xa!

LINH TÚ: Ô, tại sao trời không giáng sấm sét đánh chết các người đi?

Thành Thục, Thành Thục, người nghe chưa?

(Thành Thục co rúm người ở xa xa).

KHUẤT NGUYÊN: Ta hiểu rồi, hôm ấy ta vào triều dâng bản Hiến lệnh hoàn chỉnh, gặp bách tính kính dâng Vạn dân chiết ...

TRƯƠNG NGHI: Đó là do một tay Cận Thượng làm.

KHUẤT NGUYÊN: Tại sao lòng người lại độc ác như thế?

TRƯƠNG NGHI *(Khuyến bảo)* Chim khôn chọn cây mà đậu. Chuyến này Trương Nghi tới đây để mời đại nhân đem bản Hiến lệnh của ông theo ta về nước Tần xây dựng đại nghiệp. Tần vương là ông vua hùng tài đại lược, người sẽ cho ông một khoảng trời đất để tự do vùng vẫy.

KHUẤT NGUYÊN *(Ngẩng mặt lên trời cười lớn)* ... Té ra lòng dạ hồ ly cũng chứa đựng sự ngây ngốc buồn cười. Nhà vua cần dùng, thì chỉ là cần dùng một bọn tôi tớ. Nếu ta khuyên Tần vương từ bỏ dã tâm xung bá, chẳng lẽ y còn kính trọng ta như bậc hiền tài sao? Nếu ta nói việc trị nước là hoàn thiện chính mình chứ không dùng chiến tranh để mở rộng lãnh thổ, nếu ta nói cái bách tính cần không phải là sự nô dịch và lời hứa suông mà là sự quan tâm thật sự, nếu ta nói quyền lực của nhà vua cũng là một loại trách

nhiệm, quyết không phải là sự hủ bại muốn gì làm nấy, chẳng lẽ Tần vương lại nghe theo, vỗ tay khen hay sao? Cái mà vua chúa cần, chỉ là sử dụng một bọn tôi tớ thôi! Người có thể đi theo đường của người, nhưng ngàn vạn lần không nên để cho con người làm than, không nên khiến cho máu tươi nhuộm đỏ núi sông.

(Một quầng sáng chiếu lên người Trương Nghi)

TRƯƠNG NGHI *(Cảm khái)* Đó là một hoài bão to lớn làm sao. Ta không thể không thừa nhận rằng ta chỉ đuổi theo cái trước mắt và hiện tại, còn người lại thuộc về cái vĩnh viễn và tương lai!

(Đèn tắt)

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Cảnh 8

Thời gian: Vào hôm trong cảnh 1

Địa điểm: Đại điện trong cung Sở vương

(Hoài vương bực bội uống rượu liên tiếp. Quần thần vì việc Hiến lệnh mà lớn mật và kích động bàn tán. Bên ngoài vang tới tiếng nhạc...).

HOÀI VƯƠNG: Bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào thế?

(Nam Hậu ra hiệu cho Cận Thượng).

CẬN THƯỢNG: Khải bẩm đại vương, bên ngoài có một đám dân đen muốn kính hiến Vạn dân chiết cho đại vương...

HOÀI VƯƠNG *(Bực bội)* Đuổi chúng ra!

NAM HẬU: Xin đại vương bớt giận. Đám dân đen là có ý tốt, cho họ vào cũng không hại gì.

HOÀI VƯƠNG *(Vẫn còn bực bội)* Hừ!

NAM HẬU *(Vội Cận Thượng)* Mau lên, mau gọi họ vào đây, để làm vui làm vui cho đại vương.

CẬN THƯỢNG *(Hiểu ý)* Vệ sĩ, đưa đám dân đen dâng Vạn dân chiết vào đây!

(Một đám bách tính nhảy nhót ca múa, giơ cao Vạn dân chiết ra, quỳ xuống tại chỗ)

NGƯỜI ĐỨNG ĐẦU BÁCH TÍNH: Chúng tôi là dân đen ở nước Sở, tới đây kính hiến Vạn dân chiết cho đại vương. Tả đồ đại nhân chế định Hiến lệnh, cũng như hạn lâu gặp mưa ngọt, tưới mát tấm lòng đau khổ của muôn dân, xin đại nhân nhất định ân chuẩn. Trăm họ đều thành tâm cảm tạ Tả đồ đại nhân, ông đúng là đại cứu tinh của nước Sở chúng ta.

HOÀI VƯƠNG *(Đùng đùng nổi giận)* Đuổi hết đám tiện dân này ra ngoài. *(Đám bách tính vào)*

NAM HẬU: Người đã tận mắt thấy rồi đấy, hiện Khuất Nguyên đang rất được lòng dân, người có nên phong Cửu cách cửu đỉnh cho y không?

HOÀI VƯƠNG: Cút đi! Cận Thượng, đây là chuyện gì?

(Nam Hậu vào).

CẬN THƯỢNG: Hạ thần không dám nói.

HOÀI VƯƠNG: Nói!

CẬN THƯỢNG: Hạ thần nghe nói Khuất Nguyên lợi dụng Hiến lệnh kích

động dân tâm, y lại buông lời ngạo mạn, nói là "Chuyện này không phải ta thì không ai làm được".

CÁC ĐẠI THẦN (*Âm ỉ*) Đúng, đúng là y nói thế.

(*Khuất Nguyên rảo chân bước mau vào*).

KHUẤT NGUYÊN: Thần Khuất Nguyên cầu kiến đại vương!

HOÀI VƯƠNG (*Lạnh lùng*) Quả nhân chưa triệu kiến người!

KHUẤT NGUYÊN (*Hai tay ôm một cuốn lụa trắng*) Bản Hiến lệnh mà đại vương sớm tối mong chờ, Khuất Nguyên đã hoàn thành toàn bộ, xin đại vương thẩm định.

HOÀI VƯƠNG: Khuất Nguyên lui ra!

KHUẤT NGUYÊN (*Kinh ngạc*) Đại vương! Tại sao như thế?

HOÀI VƯƠNG (*Nổi giận*) Khuất Nguyên lui ra!

CẬN THƯỢNG: Người nghe rõ chưa! Chưa được đại vương ân chuẩn, tại sao người dám xông vào triều đình! Đáng chịu tội gì? Đừng làm đại vương tức giận nữa, lui ra mau đi. Đại vương muốn thưởng thức ca múa.

KHUẤT NGUYÊN: Triều đình vốn là quân tướng của bậc minh chúa vận trù quyết sách, không phải là sân khấu cho các người hưởng thụ ca múa kiêu xa dâm dật.

HOÀI VƯƠNG (*Đập bàn*) Lớn mật! Ngạo mạn!

KHUẤT NGUYÊN: Đại vương, chẳng lẽ đây không phải là bản Hiến lệnh mà người mong chờ đã lâu? Chẳng lẽ đây không phải là lý tưởng chung của vua tôi chúng ta?

CÁC ĐẠI THẦN: Các người xem y đóng kịch kia, còn muốn tiếp tục che giấu đại vương anh minh, buồn cười thật, thật là buồn cười. Hì hì... (*Cả triều đình bật tiếng cười rộ*).

KHUẤT NGUYÊN (*Ngơ ngác*) Đây là chuyện gì vậy? Đây là một cơn ác mộng hay là sự thật? Đại vương xin nói cho thần biết, xin nói cho thần biết!

HOÀI VƯƠNG: Chẳng lẽ trong lòng người quả thật còn chưa hiểu?

KHUẤT NGUYÊN: Đại vương từ khi chúng ta gặp nhau ở Hương Khê, Khuất Nguyên đã quyết tâm dâng hết bầu máu nóng trong lòng cho nước Sở và đại vương. Nếu người nghe theo những lời gièm pha nịnh hót phé bỏ tình bạn giữa vua tôi, quên hết những điều mong đợi qua nhiều năm tháng...

HOÀI VƯƠNG: Đủ rồi! Người còn nói làm gì tới những điều mong đợi qua nhiều năm tháng. Ta hỏi người, Hiến lệnh chưa được quả nhân thẩm duyệt, phê chuẩn, tại sao bản thảo đã được cả thành biết tới, người người nói Hiến lệnh, nhà nhà nói Hiến lệnh?

CẬN THƯỢNG: Người đánh tráo sự anh minh cao kiến của đại vương thành lời dùa nịnh mị nhân. Để lấy lòng bách tính, người đã kích các bậc lương đồng trong triều đình, khinh rẻ tổ tiên của đại vương. Hiến lệnh thói tha gì, người hoàn toàn đang kích động tạo phản.

CÁC ĐẠI THẦN (*Gào lớn*) Giết Tả đồ đi, giết Tả đồ đi!
(*Thời gian ngưng đọng lại, Khuất Nguyên và Cạn Thượng đối thoại nội tâm*).

KHUẤT NGUYÊN (*Cười gượng*) Ta quả thật không hiểu rõ tại sao các người căm hận ta như thế? Nhất định phải đặt ta vào đất chết như thế?

CẠN THƯỢNG (*Cười*) Ta đoán nhất định người chết cũng không hiểu rõ. Tại sao người lại cướp cô gái tuần táng? Tại sao người muốn phá hoại quy định của tổ tiên? Tại sao người muốn chế định Hiến lệnh?

KHUẤT NGUYÊN: Chẳng lẽ là ta sai sao?

CẠN THƯỢNG: Bọn ta nói là sai thì không sai cũng là sai, bọn ta nói là đúng thì không đúng cũng là đúng! Buồn cười thật, Khuất Nguyên! Rõ ràng là cạm bẫy mà người còn bước vào, bọn ta đào hố dưới chân người, người còn giẫm lên! Xem người còn có thể cách chức các quan lại bất tài, phế bỏ các công hầu vô dụng không?

HOÀI VƯƠNG: Câm miệng! Khuất Nguyên ơi Khuất Nguyên, quả nhân biết rõ con người của người, quả thật ta không muốn tin rằng chuyện đang xảy ra là do người lừa dối bách tính. Hy vọng người cho ta biết một lý do để biện hộ cho mình, cởi mở mỗi nghi ngờ cho quả nhân.

KHUẤT NGUYÊN: Thần chỉ có thể nói việc Hiến lệnh trở thành đầu đề bàn tán trong thành quyết không phải là Khuất Nguyên phổ biến, nhưng thần không thể đưa ra thủ phạm, thần xin lấy cái chết để nhận tội!

MỘT ĐẠI THẦN: Người xem y giả vờ rất giống thật nhé.

KHUẤT NGUYÊN: Được, cho dù Khuất Nguyên tội đáng muôn chết, nhưng bản thân Hiến lệnh thì không có lỗi gì, đây là niềm hy vọng của Tam Sở, trong đó thai nghén tương lai phồn vinh thịnh vượng của nước Sở.

HOÀI VƯƠNG: Tiết lộ Hiến lệnh, mê hoặc nhân tâm, đó là tội chết.

KHUẤT NGUYÊN: Khuất Nguyên cam chịu ngàn đao muôn kiếm, nhưng khẩn thiết xin đại vương tuyên chỉ ban hành Hiến lệnh, thì thần chết không hề oán hận.

CẠN THƯỢNG: Tội này đáng chém.

CÁC ĐẠI THẦN (*Hùa theo*) Đại vương minh đoán...

HOÀI VƯƠNG: Lôi y ra ngoài.

(*Dao phủ ra, giải Khuất Nguyên định vào*).

HOÀI VƯƠNG: Quả thật biết rõ người với ta một dạ trung thành, với nước Sở dốc lòng trung trinh. Tư tưởng lớn lao, tài năng siêu quần của người khiến người ta khen ngợi, giúp người ta phấn chấn, từng khiến quả nhân dâng phách tiêu hồn. Nhưng người lại lải nhải thuyết giáo không thôi, khiến quả nhân bực mình, người muốn làm gì là làm, trước mặt quả nhân dám giận dữ mắng người, hoàn toàn quên hết danh phận phải có giữa vua tôi. Mấy lần ta đã thật sự muốn giết người, nhưng lại sợ không chịu nổi sự hối hận sẽ về

trong giấc mộng. Đi đi, không cần phải chọc giận quả nhân, để thời gian làm lành vết thương giữa vua tôi.

KHUẤT NGUYÊN (*Đặt bản Hiến lệnh lên thêm*) Khuất Nguyên còn có một việc xin đại vương ân chuẩn, Khuất Nguyên có một đệ tử, ba ngày trước bị Nam Hậu bắt vào cung, xin đại vương ban lại cho Khuất Nguyên.

(*Nam Hậu ra*).

NAM HẬU: Tả đồ, người muốn nói tới nàng vũ cơ kia phải không? Ra đây!
(*Linh Tuệ ra*).

NAM HẬU: Đại vương, đây là nàng vũ cơ mà người ban cho tuần táng theo Đình úy Tử Quy, trước khi lên đường tới đây lạy tạ đại vương.

HOÀI VƯƠNG: Vũ cơ xinh đẹp thật, Đình úy Tử Quy thật là sống được hưởng phúc, chết được tiêu dao.

Nam Hậu (*Với Khuất Nguyên*) Đại vương ban cô ta cho người nạp làm thiếp, người lại chưa từng cho cô ta vào phòng, còn không phải là công nhiên chống lại đại vương sao?

HOÀI VƯƠNG: Cô ta chính là vũ cơ mà người tuốt kiếm giải cứu à?

KHUẤT NGUYÊN: Đại vương, Khuất Nguyên đã biết tội. Nhưng xin đại nhân ban lại cô ta cho thân.

NAM HẬU: Bây giờ thì đã là nước đổ khó hót lại rồi. Đại vương, nếu chỉ vì một cô gái tuần táng mà người lại sáng ra lệnh chiêu đãi ý thì còn gì là oai vọng của đại vương?

(*Các đại thần lên tiếng phụ họa*).

HOÀI VƯƠNG: Bản vương ân chuẩn cho cô gái này được lên kiệu từ triều.

KHUẤT NGUYÊN: Đại vương!

HOÀI VƯƠNG: Tránh ra.

KHUẤT NGUYÊN: Khuất Nguyên thà liều chết chứ quyết không để cô gái này bị tuần táng lần thứ hai!

HOÀI VƯƠNG: Cứng cổ làm người ta bực tức, ngang ngược tới mức vô lý, vừa giao hẹn là không được chọc giận quả nhân, người lại làm ngược lại.

Được, hôm nay bản vương cũng muốn mài bót sự góc cạnh của người, trị qua sự ngang ngược của người. Lôi y ra ! (*Với Linh Tuệ*) Bản vương sẽ đích thân đưa người lên kiệu.

KHUẤT NGUYÊN: Cô ta không chỉ là một sinh linh xinh đẹp, mà còn là một bản Hiến lệnh sống. Giết cô ta thì Hiến lệnh sẽ biến thành một tờ giấy trắng, một vật tuần táng cho nước Sở bị diệt vong đấy.

HOÀI VƯƠNG: Không được nhắc đến Hiến lệnh nữa! Từ nay trở đi, Hiến lệnh chết rồi! Ai nhắc đến Hiến lệnh nữa sẽ xử chém!

CẬN THƯỢNG: Đại vương anh minh.

CÁC ĐẠI THẦN: Đại vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

KHUẤT NGUYÊN: Đại vương. Hiến lệnh xuyên suốt qua lý tưởng của

chúng ta, Hiến lệnh thai nghén cho sự giàu mạnh của nước Sở. Từ bỏ Hiến lệnh, nước Sở sẽ bị diệt vong!

HOÀI VƯƠNG: Khuất Nguyên, chẳng lẽ ngươi quả thật muốn ép quả nhân hạ thủ?

KHUẤT NGUYÊN: Cho dù bị đâm xuyên qua ngực thân cũng không thể để bản Hiến lệnh sống này bị tuần táng!

CÁC ĐẠI THẦN: Giết y đi, giết y đi!

NAM HẬU (*Kéo Đại vương lại*) Xin đại vương nguôi giận, đối với loại cuồng đồ không sợ chết này mà giết chết lại là thành toàn một việc bi hùng cho y. Không bằng cứ để y trọn mắt mà nhìn cô gái này bị tuần táng.

CẬN THƯỢNG: Đúng, cứ để y trọn mắt mà nhìn việc tuần táng. Ban cho y một dịp đau lòng đứt ruột, trong tim ứa máu mới là phương thuốc tốt trị thói ngông cuồng của y.

HOÀI VƯƠNG: Bắt lấy y!

(Thị vệ kéo Khuất Nguyên ra).

LINH TUỆ: Đại vương, tiểu nữ nguyện ý tuần táng theo Đình úy Tử Quy.

HOÀI VƯƠNG: Xả thân thủ nghĩa à? Khó có lắm!

(Tiếng nhạc trỗi lên, Linh Tuệ nhảy múa. Khuất Nguyên cúi đầu không nhìn. Bài Sinh linh chi ca vang lên... Linh Tuệ múa tới cạnh thanh kiếm của Khuất Nguyên trên mặt đất, dùng một tư thế rất đẹp để nhặt lên, đột nhiên quay người vung kiếm tự vẫn. Toàn thể rừng động).

KHUẤT NGUYÊN (*Giàng ra khỏi tay thị vệ, sấn tới Linh Tuệ, bế nàng lên*)
Linh Tuệ!

(Linh Tuệ mỉm cười chết trong tay Khuất Nguyên).

KHUẤT NGUYÊN: Linh Tuệ! Đây chỉ là một trường ảo mộng, một trường si tâm ảo mộng, nhưng tại sao các ngươi cứ muốn dùng máu tươi của kẻ vô tội nhuộm nó cho hồng? Ta đã ảo tưởng về việc vua tôi nắm tay nhau làm nên một thời kỳ huy hoàng cho lịch sử. Ô, kết quả đau buồn làm sao, mong ước ngây thơ làm sao!

CÁC ĐẠI THẦN: Giết gã cuồng đồ này đi!

KHUẤT NGUYÊN: Các ngươi... bày cầm thú mặc áo đội mũ sang trọng các ngươi, các ngươi tàn nhẫn hút kiệt máu và mồ hôi của bách tính, các ngươi tham lam nuốt sống máu mỡ của quốc gia. Thế nào cũng có một ngày vùng Tam Sở rộng lớn phiêu này sẽ bị các ngươi biến thành một bãi tha ma tăm tối.

HOÀI VƯƠNG: Y điên rồi, đuổi y ra khỏi Sính Đô đi.

CÁC ĐẠI THẦN: Đại vương nên giết gã cuồng đồ này đi để trừ hậu hoạn.

HOÀI VƯƠNG: Quả nhân đã nói rồi, đuổi y ra khỏi Sính Đô. Đi đi, đi càng xa càng tốt, quả nhân không muốn gặp mặt ngươi nữa. Từ nay vua tôi chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!

KHUẤT NGUYÊN: Trời ơi trời đối diện với những tàn nhẫn xấu xa này của thế gian, chẳng lẽ người vẫn thản nhiên không động lòng sao? Tại sao mặt đất hứa hẹn sự sáng tạo của sự sống lại biến thành ngôi mộ nuốt sống con người? Tại sao không giáng sấm sét giận dữ của người xuống? Đây là một giấc mộng huy hoàng, một giấc mộng tàn khốc, một giấc mộng khó tỉnh, một giấc mộng đầy máu! (*Giơ tay ném bộ hiển lệnh lên cao*).
(*Tuyết lớn chợt rơi xuống. Tiếng nhạc trời lên, đám phu kéo thuyền đau buồn nhảy múa. Khuất Nguyên phủ Hiển lệnh lên người Linh Tuệ, nhặt thanh trường kiếm bước lên trước... Giữa đám phu kéo thuyền Linh Tuệ được bản Hiển lệnh trùm lên xa dần rồi mất hút. Ánh sáng ngưng tụ lại trên người Khuất Nguyên*).

HỒN XUÂN THU

Dịch giả: Cao Tự Thanh

Cảnh 9

Thời gian : 5/5 năm 278 trước Công nguyên

Địa điểm: Bờ sông Mịch La

(Gió rít thành tiếng, mây đen dày nặng, tiếng sấm ầm ì. Nạn dân nước Sở diu già cồng trẻ hốt hải chạy qua. Khuất Nguyên, Linh Tú từ một phía khác đi tới. Chợt như bị một trận cuồng phong thổi tới, lại một đám nạn dân chạy vội ra. Một bà già tóc bạc ngã vật xuống đất, Khuất Nguyên và Linh Tú vội bước tới đỡ dậy).

LINH TÚ: Lão nhân gia, xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao có rất nhiều người chạy nạn thế này?

BÀ GIÀ: Quân mã của nước Tần đang truy sát phía sau! Tiên sinh cô nương các người cũng chạy mau đi! *(Định chạy).*

LINH TÚ: Còn Sính Đô ra sao?

BÀ GIÀ: Sính Đô đã mất rồi...

KHUẤT NGUYÊN: Người nói gì?

BÀ GIÀ: Mười ngày trước đây, lúc chúng tôi chạy ra khỏi thành, Sính Đô đã bị quân Tần đánh chiếm *(Vội vã bỏ đi).*

(Khuất Nguyên bước lên chỗ cao, nhìn về hướng Sính Đô. Tiếng sấm ầm ì vang lên).

KHUẤT NGUYÊN: Không, không, đây không phải là sự thật, đây chỉ là lời đồn nhảm!

LINH TÚ: Tiên sinh, bách tính chạy nạn mới rồi nói quân Tần của Bạch Khởi vào Sính Đô giết người đốt nhà, máu nhuộm đỏ cả nước sông.

(Khuất Nguyên như đông cứng lại thành một pho tượng. Hồi lâu nước mắt giàn giụa. Dường như ông đã nhìn thấy... Thành Thục tới, mang theo nghi vệ. Y mặc quan phục nước Tần, từ trên tới dưới cơ hồ không còn chút bóng dáng nào của Thành Thục ngày trước).

THÀNH THỰC: Đệ tử bái kiến sư phụ.

(Khuất Nguyên vẫn chưa hiểu).

LINH TÚ *(Phấn chấn hẳn lên)* Thành Thục!

KHUẤT NGUYÊN: ...Thành Thục, người trở lại rồi... Người trở lại rồi.

THÀNH THỰC: Sư phụ, chị Linh Tú, các vị vật vả quá.

KHUẤT NGUYÊN *(Cảm xúc trào dâng)* Trở lại là hay lắm!

LINH TÚ: Thành Thực, sư phụ thường nhớ tới người, sợ người cực khổ, mong người thành đạt. Mau, mau lại đây đỡ sư phụ ngồi xuống.

THÀNH THỰC: Tôi cũng đêm ngày nhớ nhưng các vị...

KHUẤT NGUYỄN: Thành Thực, con trai, người biết chưa? Sính Đô bị quân Tần công hãm, họ giết người đốt nhà đây!

THÀNH THỰC: Sư phụ... *(Nghẹn lời)*.

KHUẤT NGUYỄN: Cái gì? Người không biết sao? Đồng bào cốt nhục của chúng ta đang bị người ta mặc ý giết chóc! Ta...

LINH TÚ *(Đỡ Khuất Nguyễn)* Sư phụ, Thành Thực quay lại là hay rồi, chúng tôi sẽ cùng chiếu cố cho người. Thành Thực, lại đây mau...

(Thành Thực không biết làm sao).

Vệ sĩ: *(Với Thành Thực)* Đại nhân, chúng ta...

THÀNH THỰC: Lui ra! *(Đám vệ sĩ nước Tần vào)*.

LINH TÚ: Sư phụ, sư phụ, Thành Thực nên người rồi. Người xem y mang rất nhiều người ngựa, y có thể cùng chúng ta giết giặc, thu lại Sính Đô, sư phụ người nhìn thấy chưa?

KHUẤT NGUYỄN: Ô... Thành Thực, cảm ơn người đã giành lại đất Tam Sở của chúng ta. Bước tới đây để ta nhìn kỹ người, để ta nhìn kỹ người.

(Thành Thực chần chừ từ từ bước tới, Linh Tú bước lên kéo y).

KHUẤT NGUYỄN: Hay lắm, hay lắm!

LINH TÚ *(Đột nhiên phát hiện ra, kêu lên thất thanh)* A!

KHUẤT NGUYỄN: Linh Tú, chuyện gì vậy?

LINH TÚ: Y...y! Y mặc quan phục nước Tần, y đã theo nước Tần!

KHUẤT NGUYỄN: Thành Thực, Người đã theo nước Tần à?

(Thành Thực đã quyết ý, thản nhiên gạt đầu).

KHUẤT NGUYỄN: Té ra người là tôi tớ... Tôi tớ của nước Tần!

THÀNH THỰC: Chim khôn chọn cây mà đậu...

LINH TÚ *(Giận quá tát Thành Thực hai cái)* Quân phản bội, vô si, người còn mặt mũi tới gặp tiên sinh sao?

KHUẤT NGUYỄN: Té ra người được Trương Nghi đưa đi?

THÀNH THỰC: Đúng! Y bảo con tới đón sư phụ về nước Tần cùng xây dựng đại nghiệp...

KHUẤT NGUYỄN *(Cười khở)* Ta là sư phụ của người sao? Hãy nói cho ta biết người từ đâu tới đây.

THÀNH THỰC: Con... con từ nước Tần tới...

KHUẤT NGUYỄN: Không, người từ Sính Đô tới! Sính Đô ra sao rồi?

THÀNH THỰC *(Run rẩy)* ...Sính Đô...

KHUẤT NGUYỄN: Người từng có tên là Thành Thực. Nói đi!

THÀNH THỰC: Vâng, con nói, con nói. Tướng quân Bạch Khởi tấn công Yên Thành, dẫn nước vào thành chìm chết mấy mươi vạn quân dân, sau đó

tấn công Sính Đô, Sính Đô hiện đã trở thành một biển lửa!

KHUẤT NGUYỄN (*Đau lòng ngẩng lên*) Sính Đô của ta, nước Sở của ta. Bách tính Tam Sở đáng yêu của ta!

THÀNH THỰC: Sư phụ...

KHUẤT NGUYỄN: Đừng gọi ta là sư phụ, nếu không ta sẽ đâm ngươi một kiếm đây! Ngươi không còn chút liêm sỉ, bất kể đạo nghĩa, ngã vào vòng tay của nước Tần, còn giúp đỡ lang sói giày xéo quê hương, giết hại đồng bào. Nhân cách của ngươi đâu, tiết tháo của ngươi đâu?

THÀNH THỰC (*Quy xuống*) Con... con không có giết...

KHUẤT NGUYỄN: Không cần xảo trá biện hộ nữa. Giữa chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, ai đi đường nấy. Có điều ngươi nhắn với Tần Vương cho ta rằng một kẻ thắng thế nên biết đạo tri túc, hy vọng y đối xử tốt với bách tính, đừng nên làm một tên đồ tể hai tay vấy máu nữa. Ngươi nhìn đi, ngươi nhìn đi! Lửa cháy trên Sính Đô đã thiêu đốt cả bầu trời rồi.

(Trên sân khấu biển thành màu máu đỏ, mường tượng như ngọn lửa ở Sính Đô, mường tượng như lửa giận trong lòng Khuất Nguyên. Thành Thục ra. Linh Tú bước mau tới).

KHUẤT NGUYỄN (*Ngâm bài Ai Sính*)

Mệnh của trời xanh chừ không thương

Sao đây muôn dân vào ly loạn

Gây sinh ly cùng tử biệt

Khiến cửa nát mà nhà tan?

Ông trời ơi ngươi quay mặt lại đây! Cho ta xem thử, rốt lại lòng dạ ngươi ra sao!

(Tiếng sấm nổ rền bầu trời, ánh chớp vạch qua Trường Giang. Khuất Nguyên ngã xuống ngất đi. Nam Hậu trong ánh lửa chạy ra. Bà ta y phục xóc xếch, trên đầu đeo một vòng hoa, đeo hoa lan, cỏ huệ, như Tướng quân hay quý nữ? Đúng là nhân vật trong Cửu ca).

NAM HẬU (*Ngâm thơ Trừu tư của Khuất Nguyên*)

Có chim từ phương Nam chừ, lên đậu ở Hán bắc

Hiền lành xinh đẹp chừ, một mình nơi đất khách

Đã cô độc mà lẻ loi chừ, lại không ai theo giúp

Linh quân, Linh quân...

(Khuất Nguyên dưới đất đứng lên, tóc đã bạc trắng).

KHUẤT NGUYỄN: Nam Hậu?

NAM HẬU: Ngươi là ai?

KHUẤT NGUYỄN: Ta là Khuất Nguyên...

NAM HẬU (*Điên cuồng nhẩy xổ vào Khuất Nguyên*): Linh Quân! (*Ôm chặt Khuất Nguyên nức nở không thôi*).

(Khuất Nguyên đỡ Nam Hậu ngồi xuống).

NAM HẬU (*Tỉnh táo lại*) Đây là nơi nào?

KHUẤT NGUYỄN: Ở vùng Nguyên Tương, cạnh sông Mịch La.

NAM HẬU: Hôm nay là ngày mấy?

KHUẤT NGUYỄN: Mừng năm tháng năm.

NAM HẬU: Mừng năm tháng năm, đã nửa năm rồi, ta chạy trốn từ ngày Lập Xuân. (*Điên dại*) Rốt lại ta cũng tìm được người, người nhìn xem, đây là hoa lan và cỏ Huệ mà người ưa thích đấy.

KHUẤT NGUYỄN: Chạy trốn từ nơi nào? Tại sao bà lại tiêu tụy đến mức này?

NAM HẬU: Ha ha ha! Bọn họ đưa ta từ cung Chương Hoa qua lãnh cung, ở đó có rất nhiều chuột và sâu bọ. Ta từ lãnh cung trốn ra...

KHUẤT NGUYỄN (*Buồn rầu*): Tại sao thế? Vậy Tử Lan đâu? Y không phải đang là Lệnh doãn sao?

NAM HẬU: Y chỉ là một con chuột hèn nhát, bây giờ lại là con chó săn cho Tương vương!

KHUẤT NGUYỄN: Nhưng dù sao bà cũng là mẹ y, chẳng lẽ máu mủ lại không bằng rượu ngon trước quyền lực sao? Bà đã ít nhiều thương yêu y, ít nhiều hy vọng vào y!

NAM HẬU: Ta không nên, quả thật rất không nên vì ham muốn riêng tư cá nhân mà đứng vào hàng ngũ của bọn gian tà, bày ra âm mưu, giăng ra chạm bẫy hãm hại người, ta biết rất rõ người là rường cột của nước Sở. (*Lau nước mắt rồi chột cười*) Ha ha ha! Kết thúc hiện tại là quả báo cho ta. Ta đi tìm người, tìm người khắp nơi, chỉ là để xin người tha thứ... (*Quy xuống*).

KHUẤT NGUYỄN (*Vội vàng đỡ dậy*) Ta... ta tha thứ cho bà. Nhưng họ sẽ không...

NAM HẬU: Linh quân ơi Linh Quân! Chỉ có người... vẫn là người! Khoan hậu như trời biển, ngay thẳng như thanh kiếm! Chẳng lẽ người bị khổ sở còn ít sao? Người ơi, người cho rằng loài người đều say chỉ riêng người tỉnh! Người làm rồi, đúng thế! Bây giờ người đời đều tỉnh chỉ riêng người say, ha ha ha! Say đi, say đi, ta muốn trở về lãnh cung của ta.

KHUẤT NGUYỄN: ...Bây giờ ngay cả lãnh cung cũng không còn...

NAM HẬU: Không còn à? Được (*Cười điên dại*). Được lắm, lên trời đi, xuống đất đi... (*Bỏ đi rồi quay lại*) Gọi ta một tiếng Trịnh Tụ đi...

KHUẤT NGUYỄN (*Chân thành*) Trịnh Tụ, hãy tự bảo trọng!

NAM HẬU: Y gọi ta là Trịnh Tụ rồi... Ha ha ha (*Vào*).

KHUẤT NGUYỄN (*Đưa mắt nhìn theo Nam Hậu*) Ta say à? Ta say à? Lên trời à, xuống đất à?...

(*Ngư phủ lại tới, nhưng như y vốn có mặt từ lâu, cũng có thể là từ này giờ vẫn câu cá ở phía sau*).

NGƯ PHỦ (*Mỉm cười, tay cầm cần câu, tay xách giỏ cá*) Đây có lẽ là Tả Đồ

Khuất Nguyên?

(Khuất Nguyên ngạc nhiên)

NGŨ PHŨ: Tại sao người lại tới bước này?

KHUẤT NGUYÊN *(Như nói một mình)* Cõi đời đều đục, riêng mình ta trong, người đời đều say, riêng mình ta tỉnh cho nên ta tới bước này.

NGŨ PHŨ: Hô hô hô, thánh nhân không câu nệ một lời nên xử thế có thể hòa hợp, gặp việc không tìm hiểu sự thật nên có thể thản nhiên vui vẻ. Nếu cõi đời đều đục sao người không theo dòng xuôi sóng, thuận nước thuận gió mà tiêu dao? Nếu người đời đều say, sao người không uống cho đã, say khướt để giải sầu? Việc gì phải vất vả! Việc gì phải vất vả tìm hiểu sự thật như thế, lo lắng như thế. Ô!

KHUẤT NGUYÊN: Ta nghe người ta nói gội đầu xong thì phải phủi mũ, tắm rửa xong thì phải giũ áo, há có thể để thân thể trong sạch bị dính bụi trần nhơ bẩn? Ta thà nhảy xuống sông, chôn thân trong bụng cá, chứ không thể để tắm thân trong trắng bị vùi lấp trong bụi bẩn trần thế.

NGŨ PHŨ *(Lắc đầu cười, hát)*

*Nước sông Thương Lang trong,
Thì ta dùng giặt khăn.*

*Nước sông Thương Lang đục,
Thì ta dùng rửa chân.*

(Vừa hát vừa bỏ đi).

KHUẤT NGUYÊN: Cứ cười đi, cứ cười đi... *(Cười sáng sặc)* Ha ha ha... *(Trong tiếng cười xuất hiện một cảnh trong thơ Ly Tao, ca múa như thơ, như tranh. Tiếng nhạc như từ trời cao vang xuống. Ca múa từ chỗ vui vẻ dần dần biến thành điệu múa của đám phu kéo thuyền:*

*Giong tám rồng ngoằn ngoèo chừ
Chở cò mây mà ruổi mau,
Kìm lòng giữ mực thước chừ,
Thần bay cao mà từ sâu
Hát Cửu ca mà múa nhạc Thiên chừ,
Tạm vui chơi khi rảnh rang
Đang đùa giỡn với ánh dương chừ,
Chợt liếc mắt về cố hương.
Đầy tớ buồn ngựa nhớ chuồng chừ
Chân ngại ngần mà dùng dằng.*

KHUẤT NGUYÊN *(Từ chỗ điên cuồng bình tĩnh lại, từ trên không đi về phía người xem, cởi áo khoác ra, hai tay bung lên)* Đây là bài thơ dài gồm ba trăm ba mươi bảy câu do chính tay ta chép ra, tên là Ly tao. Nó kết tụ sự bất bình ở dương gian, sự bất công trên thế gian và sự hướng thiện tốt đẹp. Nó cũng là một nơi tịnh thổ, kể như là lễ vật ta để cho các người. Thế nhân

oi, để ta cầu phúc cho các người, ta muốn thấy các người vui cười, ta muốn nghe các người ca hát, ta mong các người sung sướng nhảy múa...
(Đi băng quan đám phu kéo thuyền bước lên đê cao. Nước sông và mây khói dần dần dâng lên, dần dần che khuất Khuất Nguyên. Mọi người nặng nề nhảy múa, lệ giàn giụa, mắt ứa máu...).
Màn lớn nặng nề khép lại, cuối cùng khép kín hẳn.

HẾT.

Nguồn: HuyTran / Vnthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 31/10/2007 11:03:19 SA